

[Lorentzen.]

må jeg måske mene — ja, jeg tør ikke sige, at det er af hensyn til det nær forestående valg, sådan noget siger man jo ikke, men jeg vil tro, at forslaget vil glæde det kommunistiske parti, og jeg venter også, at det kommunistiske parti om et øjeblik vil stå og give det sin fulde tilslutning. I så henseende er det ikke noget ringe forslag, idet man ganske simpelt siger, at det offentlige skal betale 10 500 kr. af hver lejlighed, idet man kalkulerer en lejlighed til 30 000 kr., og så kan man iøvrigt låne resten af pengene hos staten efter de almindelige regler til en lav rente og få børnetilskud o. s. v., så det bliver ikke noget helt dårligt lovforslag i den henseende. Mon det imidlertid vil virke rigtig heldigt på, hvad byggeriet vil koste? I modsætning til det ærede medlem hr. Ingvard Dahl tror jeg stadigvæk på, at der er noget, der hedder konkurrence indenfor byggeriet, hvis ikke staten overtager hele butikken, for i så fald skal man ikke vente megen konkurrence. Jeg har bemærket, at det ærede medlem ikke mente, der var noget, der hed sortbørspriser. Ja, slet så godtroende er jeg ikke på det punkt, men sortbørspriserne refererer sig naturligvis ikke alene til arbejderne; det gælder både mestrene og leverandørerne, og for de to sidste parters vedkommende hård jeg forstået fra tidligere lejligheder at det ærede medlem så på det på samme måde som jeg.

Det ærede medlem holdt en meget bredt anlagt tale. Han var også inde på pengepolitik. Det er jo nok et problem, der interesserer det ærede medlem meget; det er noget, der skal drages frem både ved den ene og den anden lejlighed, for det er snart sagt det eneste punkt, man synes man kan finde at angribe regeringen på. Nu er der det særlige ved pengepolitik, at penge er underkastet de sædvanlige love om udbud og efterspørgsel, og man kan nok lave kunstigt om på det en overgang, men det varer ikke så forfærdelig længe. Det vil det ærede medlem hr. Ingvard Dahl nok komme til at opleve. Hvis man går uden om disse regler om udbud og efterspørgsel, så får man nok en masse sedler, store sedler, men man kan købe nederdrægtig lidt for dem; og så vil alle mennesker pludselig låne, men ingen vil spare, og i løbet af kort tid er man lige så dårligt stillet som før, ja, man bliver ringere stillet.

Der er naturligvis noget kvikt over selve

forslaget. Vi har set nogle oplysninger forleden dag om, at der er ca. 23 000 lejligheder — tror jeg det var — under bygning for tiden, og så vil det ærede medlem hr. Ingvard Dahl føje 6 000 til; det er 29 000. Så kommer vi næsten op på det berømte billede hentet fra Norge, som også omtales i bemærkningerne. Når så dertil kommer erhvervsbyggeri o. s. v., så tror jeg i hvert fald, at hvis man skal have en habil murer-svend udenfor København, bliver det meget vanskeligt at finde ham; det bliver det i hvert fald på den egn, hvor jeg bor, garanterer jeg for; man finder ham ikke.

Nej, hele fejlen i forbindelse med alle disse problemer er efter min mening, at man stadigvæk vil springe over, hvor gærdet er lavest. Man fortæller bare befolkningen, at vi vil give så og så meget, og så afhjælper vi bolignøden. Ja, staten er vel i øjeblikket engageret med — jeg vil gætte på, at når loven udløber, bliver det 2,5 milliard kroner. Det er måske nok endda for lavt angivet. Det er et meget stort beløb, og så er spørgsmålet dog dette: Mon det trods alt ikke indeholder en betydelig kerne af sandhed, når forstandige folk hævder, at man ikke kan bygge sig ud af bolignøden? Det såkaldte embedsmandsudvalgs betænkning er jo mødt med megen uvilje fra alle sider, men man overser, at den peger på noget meget væsentligt, nemlig at det at bygge sig ud af bolignøden går sikkert ikke, og at den eneste holdbare måde i virkeligheden er at interessere sig en lille smule for lejen i den gamle boligmasse, som dog endnu udgør ca. 80 eller 82 pct. af den samlede boligmasse. Jeg skal ikke her diskutere, hvad en lejerforhøjelse i den gamle boligmasse skal bruges til; jeg hører til dem, der vil gå meget vidt i retning af at sige, at den skal bruges til vedligeholdelse af ejendommene; for når jeg ser på ejendommene, ikke mindst her i København, når jeg tænker tilbage til min ungdom og så ser dem ude i de fine kvarterer, ja, så er det jo blevet fattigmandskvarterer med dårligt vedligeholdte ejendomme, der mangler maling både udvendig og indvendig; trappeopgangene er sjukskede, så man knap kan være dem bekendt. Mon ikke det var en udvej, og mon ikke det var en nationaløkonomisk forstandig udvej at interessere sig en smule for den gamle boligmasse? Det ærede medlem hr. Ingvard Dahl vil naturligvis kunne glæde sig over, at det vil give en masse